

Tölgyesi Géza

Szárnyak és liliomok

(Mamámnak)

Csak röpke sóhajt még, s e bús szántást
felöltöm. Elhullón, varjak szárnyát
díófa és liliom. Ó november!
lámpásan ülsz nagyon fáradt szívemen.

Vágytam a völgyet, szárnyak csapását,
s kék gyászában szép fiam hegycsúcsát,
de köd voltál, és sár, és könnyörtelen,
ó november! sohase szerettelek!

Versz, és omlik a ház, görbül a fa,
fojtod lelkem, s full liliom lángja.
Versz, s rút szárnyadra köt rongyosan az ősz,
s kikezdenek vélem varjas temetők...

Vonat füttyült, néztem szép mamámat,
a cibált füzért s a kint nyakában.
Arca kisimult, fényes volt és nyugodt;
álmodták összekuszált liliomok.

Hallgatás

Ó, július ősze, száz bús szeptember!
ki lelkedre kötsz s anyás vigasszal,
unhatatlan, földi sorsunk tentézed,
dalold, lengesd, e csodás pokollal

élnem, lépnem, látnom, hogy szólsz, van esély?
Üst, vér, harci muzsika megrettent,
s ne! engem nem izgat pompa, szenvedély...
ámbár te, te; s verő varjúszedem,

igen, ez pompa, az beteljesülés!
teszem hát, teszem értünk amit kell,
mint imák állnak utolsó versükért,
ha új jövevény jön, s nem késhet el.

Ó, július ősze, száz bús szeptember!
keress fényes vállakat, árnyat hol
feszít szárnyuk? apró tüneményeket
keres, kik porba nem rúgtak! (Pokol,

por utánunk fut, akiket elkívánt...)
Halál?! Szerelem?! Nem különbözik.
Sors, illat, tűz. De, Dante! Mit kibabrált!
Csupasz valót! Porhüvelyt! S féргеit!...

Teszem még amit kell. Sötétben, fényben,
titokban. S bírom, túróm a küzdést.
A Mindhiábaságot. Varjúszemmel
a Hallgatást. Harangokat. Gyötrést.